

aquesta enfermetat els Metjes de Madrid ens han trobat un suero, ens han enviat vinticinch carrabiners y.... *tranquila está la mar*. ¡Ara ja podem afeytarnos.

Manuel Fontdevila.

PERIANDRE

I

Jo no sé perquè aquest petit acte de contra voluntat, aquesta ineludible antítesi que riu en la nostra serietat o plora a compás de la nostra alegria, que condemna una vida de santetat, després, irisoriament, va á florir en petites violetas santes damunt la terra ont se podreix el seu cós de suicida!

Ni'ls Déus se n'han lliurat, ni podran lliurarsen mai els homes. Seria un excepte, Periandre, el filosof, fill d'Esmirna?

Oh vosaltres, els habitants de la que fou sa segona patria, vosaltres qui teniu en vostra plassa l'estatua d'ell esculpida en marbre y bronzo, escolteu la paraula meva, sempre sincera y noble pera parlarvos del Mestre! Vosaltres sabeu quina era la seva obra.

Ell vivia en un sigle, en el qual les inmensas flors de pedra de les Catedrals s'aixecaven sobre les ruines fumejantes dels temples grecs, y els darrers grecs estampaven ab grans lletras roijes, en les columnes d'aquelles, llurs malediccions y llurs anatemes. Allavors els posseits del suprem voler baixaren de llurs montanyes y escrigueren el fré dels homes desde llurs cel·les benedictines, y ell, el filosof, qui era posseit de rebeldia, baixá de sa montanya, també, y ell va odiar als homes perquè admetien fré, y ell se va proclamar «Superior a l'home». Ell va dir «Es cert que'ls nostres Déus han mort, ara cal que l'home visqui» y mes tard: «Jo he de crear el meu món, car que tot ell es per mí. Jo soc l'«Home» y va tancar al món la seva cambra d'estudi.

Tot lo que del món arribava an ell, passava

pels vidres multicolors de la seva cambra y quedava embellit, y ell, allavors tenia la seguretad de que totes les coses dels seus dominis eren belles: per aixó'ls seus llibres eren plácids com finestrals multicolors.

Si alguna volta un mendicant esparracat y malfet, trucava á la seva porta, y ell per sorpresa l'obria y ne sentia'l fástic, anatematissava'l seu fástic, y el bras xacrós «que li barrava la porta» y escrivia «per qué a la lletjesa y a la miseria no tenim dret a ferles passar, de grat o per forsa, pel finestral dels bells colors? Oh, jo he fet un crim a l'obrilshi la porta y donalshi una moneda!» Per aixó, essent austera la seva obra, no's digná anar a trobar la vida fóra de la seva cambra.

Més encara. Un dia, dels llibres del seu estudi, n'apartava uns volums; eren les obres dels poetes (oh, aquelles falsegen els actes y les coses, perquè'ls vidres de colors, els duen a l'ánima!) y ell blasfemá contra les mentides dels Poetas, contra la mentida, contra l'«amor» «perqué era una petita juguina que, no escaient a l'«Home», era un destorb pera tota gesta de forta creació «futura»... Y aixó també fou la seva obra!

Més, qué vos n'he de dir del filosof, quan les sevas obres groguegen obertes damunt de totes les taules d'estudi?

(*Segueix*)

Una setmana de vacances

El dilluns día 26.—Se celebrá el Sant de Barri de Santa Agna durant tot el matí ab forsa animació; sobre tot al mitgdía, hora en que feyan la acostumada *dansa*.

Cap al tart ó siga allá á las set, hora en que s'acabá el ball de tarde, corregueren males noticias respecte á la vaga que s'iniciá á Barcelona, en protesta de la guerra.

Allavors la Comissió del barri de Santa Agna, fou avisada pera suspendre la festa á la nit y aixís ho va fer.